

FLOSKO 6

Jakob Poličnik, 3. b

Evita Valte Tostovršnik, 3. b

Maja Krajnc, 3. a

Andrej Marovt, 5. b

Denis Jakop, 5. b

Nina Prek, 3. b

Nace Mlinar Kopriva, 3.b

Rok Jurjevec, 5. b

Loti Černivšek, 5. b

Evita Valte Tostovršnik, 3.b

Pika Kolenc, 5. b

Taja Terbovšek, 5. b

Jakob Lorenčič, 3.b

Loti Tajnšek, 3.b

ŠOPEK

Včeraj po kosilu sem odšel na travnik. Tam sem videl veliko različnih rož. Izbral sem tri vrste rož. Nabral sem pet marjetic, dve zlati in sedem spominčic. Vse sem odnesel domov. V vazo sem nalil vodo in vanjo dal rože. Vazo sem postavil na sredino mize v dnevni sobi. Ko je moja mami prišla domov, je zagledala šopek in bil ji je zelo všeč. Pohvalila me je, ker sem nabral tako lep šopek cvetlic. Šopek rožic je bil všeč vsem, ki so ga videli.

Jon Hojnik. 3. a

Učenci 3. a razreda so se odpravili na spomladanski sprehod po travniku. Na travniku so si ogledali travniške cvetlice. Vsak si je izbral svojo travniško cvetlico. Cvetlice so utrgali, tako da so imele čim daljša stebelca in se odpravili nazaj v razred. Pred razredom je vsak predstavil svojo travniško cvetlico. Cvetlice so razvrstili in jih sestavili v šopek. Šopek so narahlo povili z rafijo in okrasnim papirjem. Šopek so odnesli kuharici za rojstni dan. Bila je presrečna.

Andraž Zdolšek 3. a

Taja Kumprej, 3. a

Gal Atelšek, 3.b

ŠOPEK

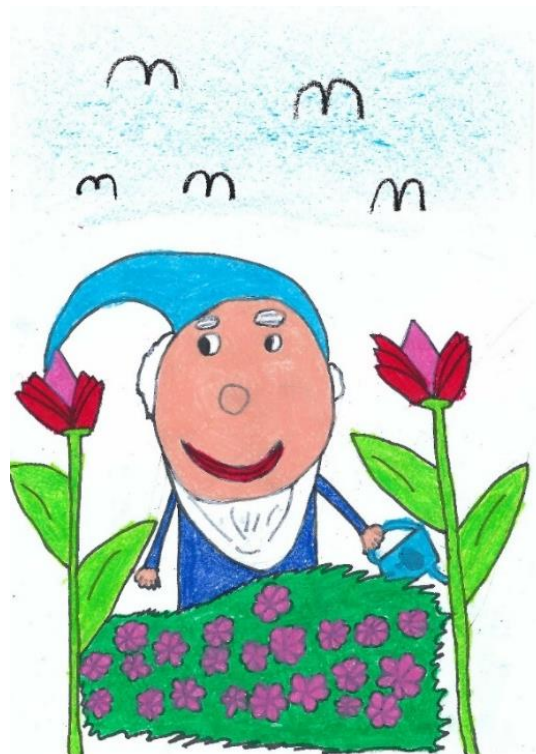
I šolo smo se odpravili na pohod. Učiteljica pa je predlagala, da bi nabrali vrste svoj šopek rozi. Jaz sem nabral različne vrste rozi. Moji najboljši prijatelji sta nabrali zelo podobni šopek kot jaz. Zaklicala sem hej, Nina in Katarina! Pogledajta moj šopek. Vau, selo je lepo, ampak ali je to tulipan? Malo višje tega travnika je igrišče. ^{or} Iščo, kaj pravite, da bi šli

tja? Če upoštevamo učiteljico in odpravili smo se na pot. Vmes smo pojedli malico, spili vodo in prišli do potoka, kjer so bili igrali. Uganili so se več prečudovitih rozi. Vsi smo se imeli zelo lepo.

Žana Weiss, 3. a

Taja Kumprej, 3. b

Tina Orešnik, 2. a

TRGOVINA PONOČI

Ko jo vsi kupci zapustijo
in trgovci domov odhitijo,
trgovina sama ostane,
utrujena od prodajne galame.

Pa jo vseeno malo zmoti,
da nihče ne hodi po trgovinski poti.
Še varnostnik zaspi,
a to nje nič ne skrbi.

Zgodi se po polnočni uri,
zaželi si brskanja po brošuri.
Hitro jo s police vzame,
jo prebere in vstane.

Proti jutru malo še zaspi,
odsanja misli dve al' tri.
Potem pa v nov dan se zbudi
in z izdelki pričaka vse ljudi.

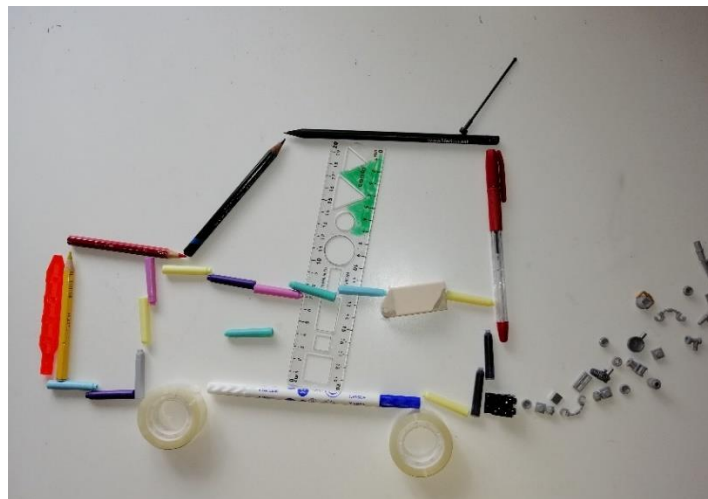
Bor Grofelnik, 6.b

Žan Kosmač, 3. b

Jon Hojnik, 3. a

Timotej Pintar, 3. a

Trgomira

Ko je trgovina ponoči sama,
je sama sebi prava dama.
Ker nikogar ni,
se vse lepo blešči.

Njena blagajna ponoči si bo spočila
da bo zjutraj lahko veliko denarja
dobila.

Ponoči bi Trgomira vse dala,
da bi kakšno zaplesala,
ali rimo napisala.
Ko pa zjutraj prva stranka pridrvi,
si ponovno miru zaželi.

Neja Podmeninšek, 6. a

Andraž Zdolšek, 3. a

Taja Kumprej, 3. b

Neja Grudnik, 3. a

Žana Weiss, 3. a

OBVESTILO NA TELEFONU

V mestu je navada, da se že takšen čas pripravljajo na zimski mraz. A letos ni bilo tako. Kot sem že omenil, so se ljudje obnašali, kot da bi jutri bila pomlad. Vsi so bili nekako pretirano dobre volje. Ne razumite me narobe, saj nimam nič proti temu. A nekaj se preprosto ni ujemalo. To mesto ni bilo tako veliko. Šlo je za kar zelo povezano skupnost. Poznali smo svoje sosede in tudi njihove sosede. Skratka moje mesto ni bila nekakšna metropola.

Odločil sem se, da bom odšel domov in o tem malo podrobneje razmislil. Sosedov tisti dan ni bilo doma. To se mi je zdelo malo čudno, saj me niso obvestili, da bodo kam odšli. A na to se nisem preveč oziral, saj je ta dan že tako ali tako bil nekako nenavaden. Pomislil sem, da bi bilo še najboljšje, če bi to kar prespal. Mogoče bo jutri spet vse po starem. Kot po navadi sem vstal ob 4:30, da sem pravočasno prispel v službo. Delam namreč kot arhitekt, zato sem zelo dober v risanju načrtov. Ko sem prišel pred stavbo, v kateri delam, sem opazil, da je parkirišče prazno. Vrata v stavbo pa so bila zaklenjena. Kaj se dogaja. Iz torbe sem vzel telefon in opazil, da je prazen. Mogoče gre za kakšno nujno obvestilo? Nemudoma sem se odpravil domov in začel polniti telefon. Tudi ulice so bile čisto prazne. Ko se je telefon prižgal, sem opazil, da je ekran obarvan v rdečo barvo in na njem z velikimi črkami piše: » Ne zapuščajte hiše. Čakajte na nova navodila«. Sporočilo sem zaprl in poklical svojega sodelavca. Tudi on je dobil enako sporočilo. Zunaj je bilo vse tiho. Oglašali se niso niti ptiči. Nato pa je kar naenkrat začelo nekaj razbijati. Kot da bi podirali hišo. Pogledal sem skozi okno in kar sem videl, me je zaznamovalo za preostanek mojega življenja. Zunaj je stalo nekakšno orjaško bitje. Veliko je moralo biti vsaj 3 metre. Imelo je 1 meter dolge kremplje, s katerimi je uničevalo vrata sosedove hiše. Spomnil sem se, da jih ni doma in to me je malo pomirilo. Hitro sem odšel v svojo sobo v drugo nadstropje. Bitje je bilo tudi v drugem nadstropju sosedove hiše. Ko sem ga gledal, se je počasi, kot da bi vedel, da ga opazujem, obrni proti meni. Zagledal sem se v njegove globoke bele oči, ki niso kazale življenja. Nato je bitje zakričalo tako močno, da so se zdrobila okna. Brez pomislekov sem pograbil pištolo pod mojo posteljo in ustrelil. Izgledalo je, kot da sem ga zadel, a povzročilo je še samo bolj glasno kričanje. Čez približno pol minute, ko sem odšel v spodnje nadstropje, da bi zabarikadiral vrata, je bitje e bilo pred njimi in jih začelo uničevati z neverjetno hitrostjo. Pred vrata sem postavil omaro, da bi mi kupila čas, ki sem ga tako obupano potreboval. Odšel sem na hodnik v drugem nadstropju. Tam sem odprl vrata na podstrešje in vzel lestev. Ko sem se začel vzpenjati sem opazil, da to bitje ni samo. Po stopnicah sta s tistimi groznimi očmi, ki jih nočem nikoli več videti, stopali dve bitji. Skočil sem na podstrešje in imel

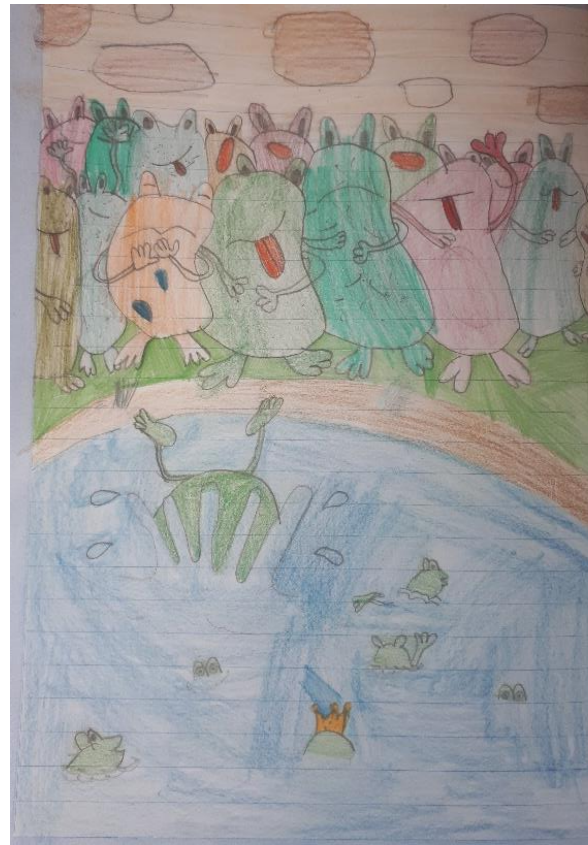
ravno dovolj časa, da sem jima ušel preden sta me videli. Slišal sem, kako sta uničevali pohištvo. Obupano sem se spomnil, da sem pozabil telefon na postelji, od katere že zdaj verjetno ni kaj dosti ostalo. Tako sem dva dni preživel na podstrešju z zalogo vode in hrane, ki sem jih hranil za takšne okoliščine. Kje sem opravljal veliko in malo potrebo je bolje, da ne veste. Tretji dan sem se odločil, da bom odšel s podstrešja v sobo po telefon, da vidim, če je kakšno novo sporočilo. Če je telefon sploh še cel, seveda. Počasi in kolikor sem mogel tiho sem se pripazil v sobo, kjer sem med razbitinami našel svoj telefon čudežno v enem kosu. Na njem je pisalo » Poiščite zavetje v najbližjem vojaškem oporišču«. To je bilo od moje hiše oddaljeno približno 3 kilometre, zato sem se počutil precej dobro. A ko sem pogledal čez ulico, me je zmrzilo. V isti hiši kot zadnjič je to bitje bilo v drugem nadstropju v klečečem položaju. Izgledalo je, da je čakalo name. Začel sem teči do podstrešja, a je bilo tokrat samo eno bitje že na stopnišču. Ravno pravi čas sem se izmuznil, a me je videlo, kako sem odšel na podstrešje, zato je začelo uničevati strop. Zahvalil sem se bogu, da nisem zakrpal luknje v strehi. Skozi njo sem se sicer težko prebil a sem bil na strehi. Se spomnite sodelavca, s katerim sem govoril po telefonu? Naslednji načrt je bil, da se zatečem k njemu, saj je zgradil bunker za takšne primere. Vsebuje 1-letno zalogo hrane in vode. Po žlebu sem se hotel spustiti na tla, a se je ta na pol poti odlomil in naredil strašanski hrup, jaz pa sem padel na tla. Omotičen sem slišal, da se je razbijanje stropa nehalo in da so se bitja (slišal sem 3) že spuščala po stopnicah. V bolečini sem vstal in splezal čez ograjo na sosedovo dvorišče. Hiša sodelavca je bila naslednja. Ko sem začel plezati čez drugo ograjo, so bitja že podrla prvo. Padel sem na njegovo dvorišče in videl, da od njegove hiše ni ostalo veliko. Hitro sem vstopil, da me bitja ne bi videla. Šel sem v kletni prostor, saj je tam bil bunker. V grozi sem videl mojega sodelavca ležati v mlaki krvi ravno pred vhodom. Skoraj mu je uspelo. Vstopil sem v bunker in zaprl težka vrata iz nekakšne kovine. Naslednja dva dni sem slišal, kako bitja poskušajo vstopiti, a so na koncu obupala. Tako sem obtičal v bunkerju. Imel sem hrano, vodo, stranišče in posteljo, ki ni bila preveč udobna. Ko sem se 4. dan v bunkerju zbudil se je zgodilo nekaj, za kar še danes nisem popolnoma prepričan, da je res. Nad mano je bilo to bitje z njegovimi globokimi belimi očmi. Nisem se mogel premikati. Samo opazovalo me je in čez kakšno minuto enostavno šlo skozi vrata, kot da ne bi obstajalo. Pomislil sem, da se mi blede. V bunkerju sem preživel še dva tedna. Na telefonu je bilo novo sporočilo. »Bitja so bila uničena. Preživeli se zberite v najbližjem vojaškem oporišču«. Veselo a previdno sem odprl vrata in odšel iz hiše. Ulice so bile prazne. Začel sem hoditi proti oporišču. Sredi poti se mi je zdelo, kot da me nekdo opazuje. Pogledal sem nazaj in videl, da je to enako bitje švignilo čez cesto. Pomislil sem, da si samo vse domišljam, a sem vseeno začel

raje teči. Ko sem že videl oporišče, so se odprla vrata. Moški mi je mahal naj pohitim z grozo na njegovem obrazu. Ozrl sem se nazaj in videl celo skupino teh bitij, ki so bila tik za mano. V grozi sem tekel in tekel. Ko sem vstopil, so se vrata začela zapirati, a bilo je prepozno. Bitja so že vstopila in ubila moškega, ki mi je odprl vrata. V grozi sem vstopil v oporišče in zaprl vrata. Bilo je veliko ljudi. Povedal sem jim, kaj se je zgodilo in neka ženska je začela kričati, da sem jih vse pogubil. Naslednja stvar, ki sem jo slišal, je bil že meni dobro poznan hrup. Bitja so vstopila skozi zdaj že uničena vrata. Sedaj sem zaprt v shrambi in čakam na mojo usodo. Zaželite mi srečo.

Timotej Moličnik, 9. a

Lara Nuhanović, 3. b

Lara Petković, 2. a

Nina Levar, 3. b

Brina Grofelnik, 3. b

Eva Novak, 3. a

Eva Vodušek, 3. a

Težki koraki

Mogoče pa imajo ljudje v današnjih časih raje zimo kot pa poletje, saj zime sploh niso več tako mrzle in ne pade veliko snega. Poletja pa so čedalje bolj vroča in sušna. Pomlad pa je pusta, včasih vroča, včasih deževna. Vseeno imam jaz najraje poletje. Tudi jaz sem bil nadvse srečen ta dan, saj so ostali svojo srečo očitno prenesli tudi name. Z nasmehom na obrazu sem hodil po ulicah do trgovine. Ko sem prišel do trgovine, sem videl, da je ta zaprta, ampak to ni pokvarilo mojega počutja. Trgovina ja bila sicer oddaljena 5 kilometrov in sem do nje hodil kar nekaj časa. Hotel sem kupiti darilo za prijatelja, saj je imel danes rojstni dan in sem bil povabljen na zabavo zvečer. Nisem se preveč ubadal z darilom, ker mu ga bom pač dal z zamudo. Do večera nisem delal ničesar. Ležal sem na kavču in gledal televizijo. Tako sem se dolgočasil, da sem zaspal in skoraj zamudil na zabavo. Moral sem pohiteti, ker nisem hotel biti zadnji ali celo zamuditi odhoda, kajti odšli bomo v kino. Tekel sem vse do prijateljevega doma in prišel točno, rabil pa sem nekaj minut, da sem prišel do zraka. Odšli smo v kino in takoj v dvorano, kjer nas je že čakala pokovka in kokakola. Sedli smo in čakali na začetek filma. Ko pa je bilo slednjega konec, smo odšli nazaj proti domu. Film mi je bil všeč, a vseeno sem bil že kar utrujen, saj je bila ura že skoraj polnoč. Videl pa sem, da nisem le jaz zaspan, pač pa tudi vsi ostali. Kar naenkrat so zacvilile gume, to pa je tudi zadnja stvar, ki se je spomnim. Zbudil sem se v bolnišnici s cevko v roki, druga pa je bila v mavcu. Hotel sem se dvigniti, a me je le vse zbolelo, premaknil pa se sploh nisem. V bolnišnici je bilo res dolgočasno, saj sem bil sam v sobi in sem večino časa lahko le strmel v strop ali pa skozi okno. Končno so po 2 dneh prišli zdravniki in mi rekli, da sem utrpel hude poškodbe hrbtenice in da verjetno ne bom nikoli več mogel hoditi. Tega mi medicinske sestre niso povedale, ko sem jih spraševal, kaj je z mano, so le rekle, da bo vse v redu. Po enem mesecu sem lahko zapustil bolnišnico in odšel domov. Vsak teden sem moral hoditi k zdravniku na pregled. Nisem hodil k njemu, ampak sem se vozil na svojem vozičku, ki me je blazno jezil. Tako so minevali tedni in meseci. Minilo je leto in spet sem bil povabljen na rojstni dan. Sprva sem razmišljal, če bi sploh šel, a sem se odločil, da grem. Prijatelju je bilo mogoče še huje kot meni, ker je on vozil tisti dan in se mi je vseskozi opravičeval za tisti dogodek. Vseeno sva ostala prijatelja. Odšel sem na rojstni dan in se spomnil, kako sem še lani tekal, letos pa se moram poganjati in se tako vsem smilim. Zdravniki so še vseeno bili optimistični in so verjeli, da bom lahko enkrat spet hodil. Mislil sem, kako rad bi spet tekal, hodil ali igral nogomet. Odločil sem se, da bom naredil vse, kar moram, da spet shodim. Tako sem vsak dan delal vaje, ki so mi ji priporočili moji zdravniki. Skoraj sem že lahko vstal iz vozička. To me je naredilo le še bolj odločnega, da bom nekoč spet tekel na prijateljevo zabavo. Od nesreče sta minili že 2 leti in spet je prišla zabava. Na tej sem vsem povedal, da bom naslednje leto nanjo spet pritekel in nikoli več ne bom rabil vozička. Sploh nisem izbiral besed in

šele po zabavi sem se zavedel, kaj sem si zadal, a sem vseeno bil prepričan, da mi to lahko uspe. Tokrat sem se trudil še dvakrat bolj, v želji da mi res uspe. Res mi je uspelo in to ravno en mesec pred ponovnim srečanjem s prijatelji. Moral sem se še malo naučiti hoditi, saj mi je v tem času na vozičku postalo tuje. Hodil sem že normalno, le teči še nisem mogel. Ko je prišlo vabilo, pa sem res komaj čakal, da pokažem, kaj zmorem. Končno je prišel dan zabave, ki je bil zame največji dan v mojem življenju. Bil sem prepričan, da bomo odšli v kino, a smo se odpravili na pohod. Takrat pa sem bil nase zelo ponosen, saj ne vem, kako bi bilo, če še ne bi mogel hoditi.

Rok Zamernik, 9. a

Naja Natek, 3. a

Luc Grudnik, 5. b

Nina Kramer, 3. a

PR'HOSTAR ocena filma

Pr' Hostar je slovenska celovečerna brezproračunska komedija iz leta 2016. Režiral jo je Luka Marčetič, scenarij sta napisala Goran Hrvačanin in Dejan Krupič, ki sta film tudi producirala. Isti ustvarjalci so pred tem posneli uspešno istoimensko serijo, prikazano na portalu YouTube. Film se je razvil iz četrte, najdaljše spletne epizode, ki je bila mišljena kot pilot za nanizanko. Zgodba se dogaja v majhnem podeželskem hotelu Pr' Hostar, ki gre zaradi finančne izgube v prodajo tujemu kupcu, kar želijo zaposleni na vsak način preprečiti. Pr' Hostar je najbolj gledan film leta 2016 v Sloveniji in najbolj gledan slovenski film v samostojni Sloveniji.

Za ta film je značilna intenzivna in inovativna uporaba novih medijev, družabnih omrežij za uveljavljanje in promocijo avtorjev, reklama od ust do ust in ignoranca s strani tradicionalnih, prevladujočih medijev, ki so na ta film gledali zviška, kot na nekaj neintelektualnega, vulgarnega, plehkega.

Film se mi zdi zelo smešen, je eden izmed boljših slovenskih filmov (poleg Gremo mi po svoje). Ima zelo zanimivo temo in vse skupaj se dogaja na podeželju in ne v kakšni Ljubljani ali pa v kakšnem večjem slovenskem mestu, kar mi je zelo všeč.

Žiga Rigelnik, 9. a

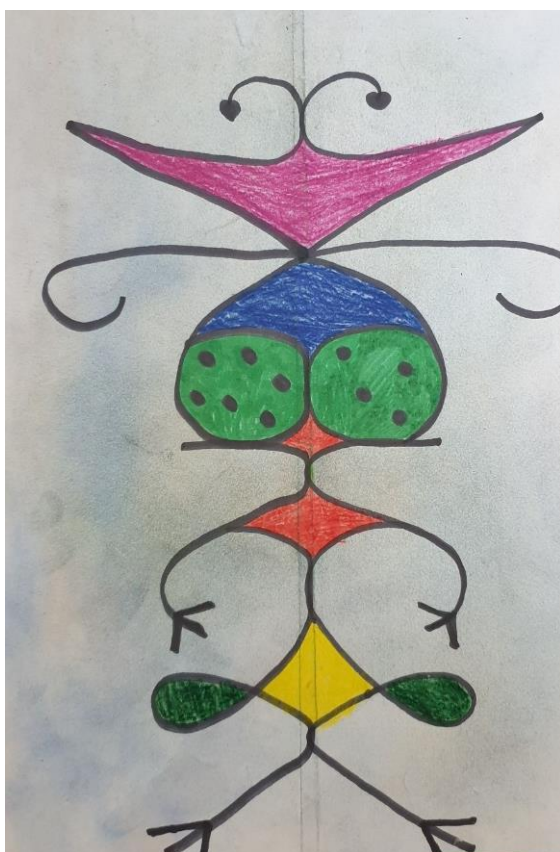

Janez Naglič, 2. a

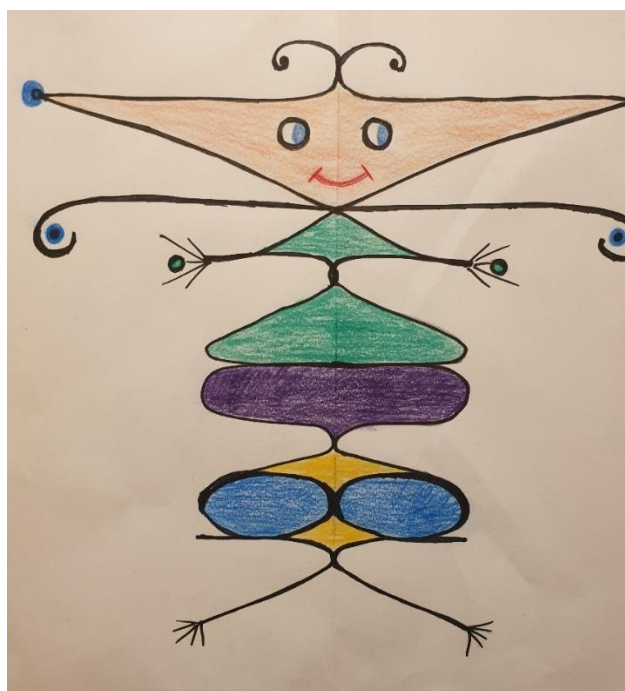

Zara B. Kladnik, 2. a

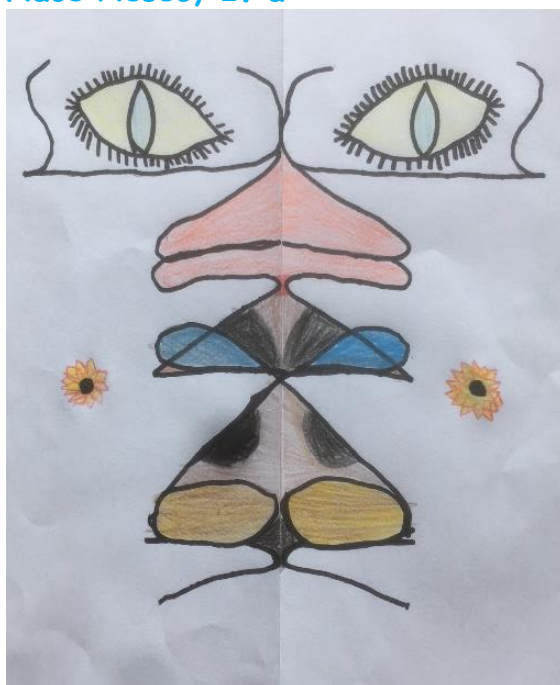
MOJE IME

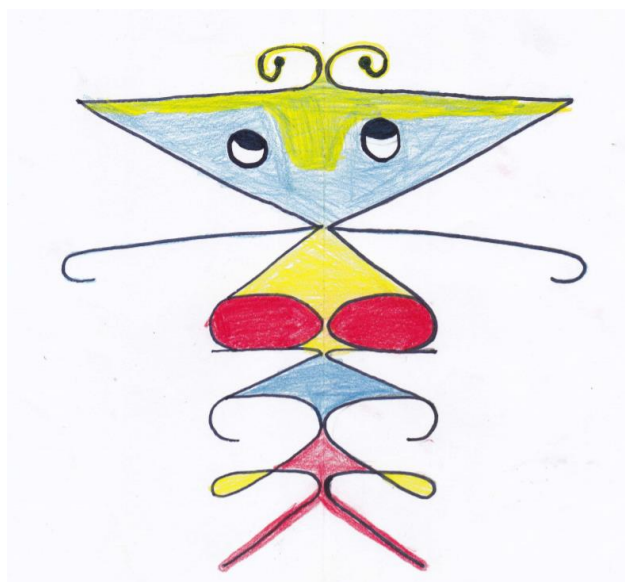
Nace Plesec, 2. a

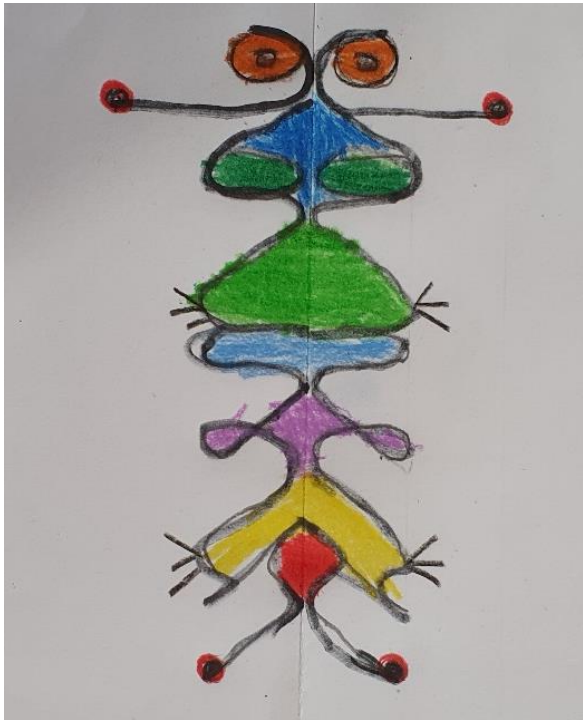
Nina Obojnik, 2. a

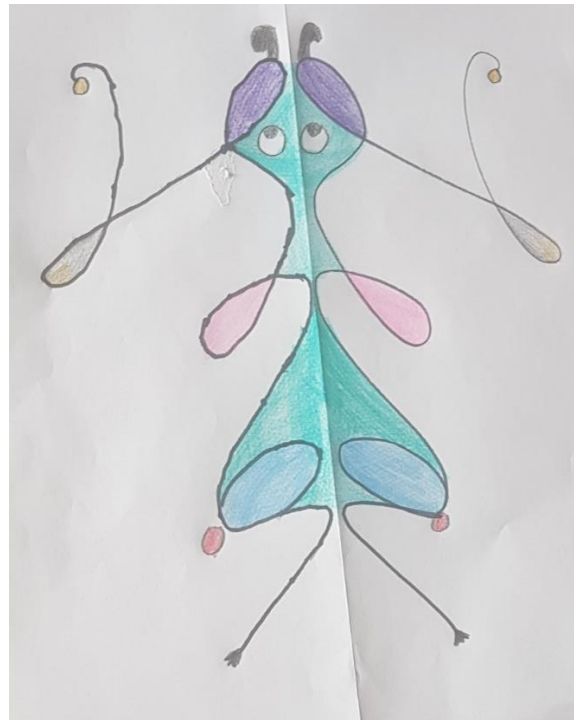
Inja Robnik, 2. a

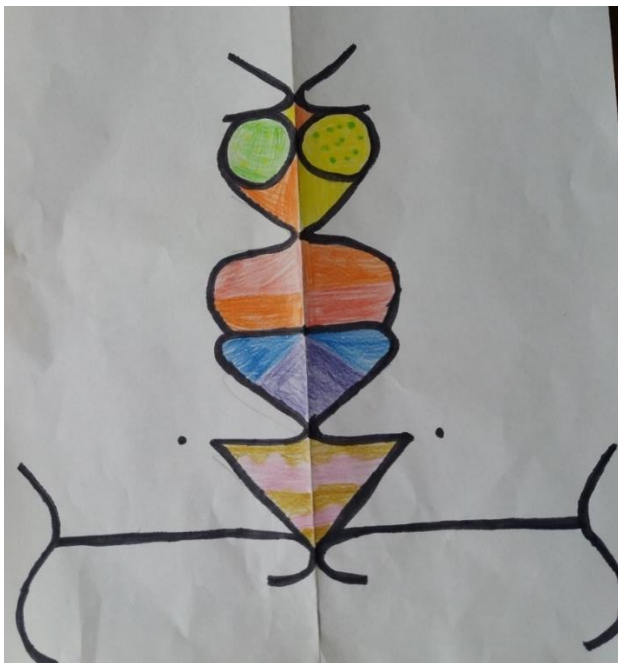
Nace Govek, 2. a

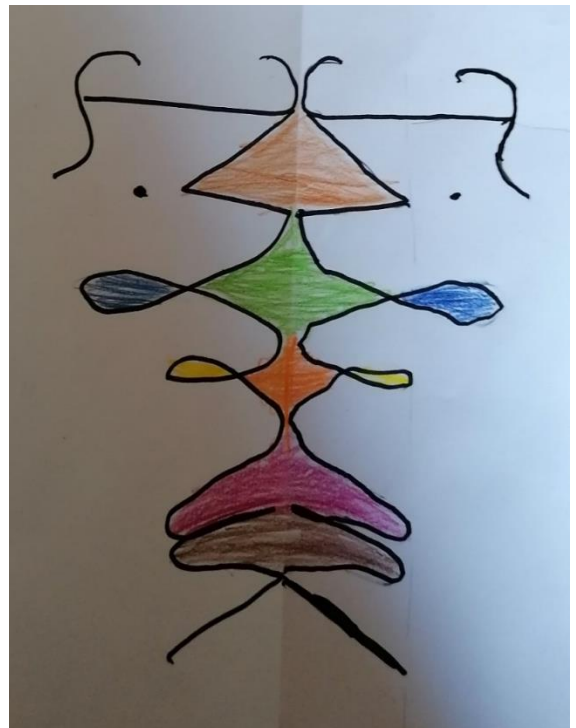
Janez Naglič, 2. a

Lea Jeraj, 2. a

Tina Orešnik, 2. a

Tilen Prek, 2. a

Matevž Lužnik, 2. a

Maks Lenko, 2. a

Maruša Novak, 1. a

Gal Novak, 1. a

Maša Juhart, 1. a

Ema Bezovnak Ažman, 1. a

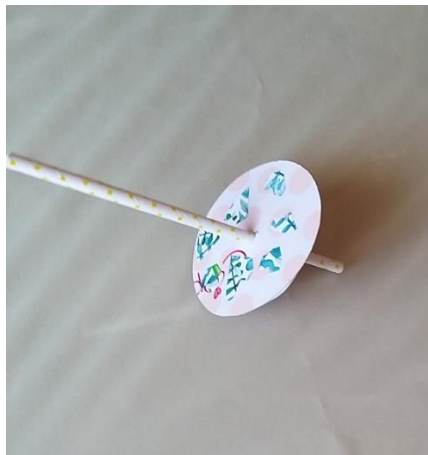
Nastja Natek, 1. a

Blaž Juvan, 1. a

Nika Krebs,
1. a

Aljaž Šalamon, 1. a

Teja Dogaris, 1. a

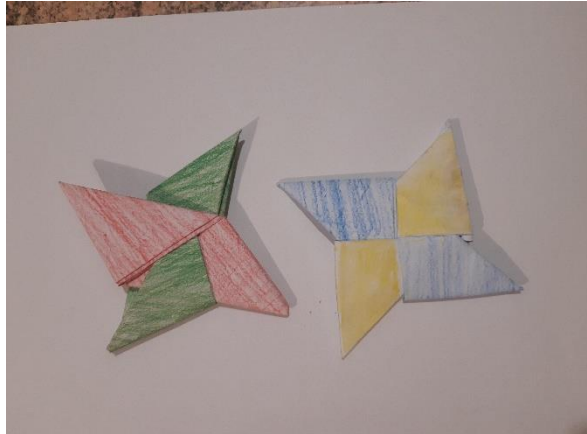
Gašper Podlesnik, 1. a

Maruša Novak, 1. a

Anej Ermenc, 1. a

Gašper Nerat,
1. a

Matija Fale, 1. a

Neja Atelšek,
1. a

Matic Homar, 1. a

Anika Hojnik, 1. a

